

23. Trezor

Přes veškerou Terrencovu snahu se Elliot, Panna a Hermes dostali v královnině limuzíně do přírodopisného muzea až ve chvíli, kdy ostraha zavírala veliké dveře hlavního vchodu.

„Ehm... promiňte, ale zapomněl jsem si vevnitř... deštník,“ vymyslel si rychle Elliot a rozběhl se do schodů. „Nemohl bych si tam pro něj zaskočit?“

„Je mi líto,“ zavrtěl hlavou člen ostrahy a zastoupil mu cestu. „Budeš se pro něj muset vrátit zítra. Už je zavřeno.“

„Prosím! Je to mámin oblíbenec!“ lhal zoufale Elliot. „Má ho po svojí matce, která ho zas dostala po svojí matce... je to takový rodinný dědictví! Je v naší rodině už pět generací!“

Hlídač na něj chvíli jen zíral. *Zafungovalo to?*

„Tak to je nejvyšší čas, abyste si koupili nějaký nový,“ zklamal Elliota. „Už. Je. Zavřeno.“

A s těmi slovy Elliotovi definitivně zabouchl těžké dveře před nosem.

„Co budeme dělat?!“ sykla Panna poté, co zašli za roh a ona se začala prohrabovat všemi poznámkami, které si k plánované loupeži udělala. „Můj detailní plán počítal s tím, že se dostaneme dovnitř před zavřením! Musím přece splnit poslání... Tak co teď?“

„To si nejsem jistej,“ přiznal Elliot a rozhlédl se po okolí, jestli ho nenapadne, jak se dostat do muzea nějak jinak. Byl odhodlaný získat Kámen vzduchu za každou cenu. „Jak se má člověk vloupat do muzea?“

„*Odbočte první možnou ulicí vlevo a pokračujte v chůzi dvacet metrů,*“ ozval se z jeho brašny nějaký tichý ženský hlas.

Elliot brašnu sundal z ramene. Jako by v ní něco slabě zářilo. Když ji otevřel, světlo bylo ještě jasnější. Trochu zahrabal uvnitř, až vytáhl klubko od Thesea. Celé se třpytilo zlatou září.

„*Odbočte první možnou ulicí vlevo a pokračujte v chůzi dvacet metrů,*“ zopakoval hlas.

„Tenhle hlas patří Ariadně,“ poznal Hermes. „Musela to klubko nějak naprogramovat. Trefa do černého, kotě.“

„*Dávejte si pozor na rychlostní kamery, práce na silnici a bezcité hrdiny, kteří vás nechají hnít na pustém ostrově. Pokračujte v cestě.*“

Ze zářícího klubíčka se oddělil konec zlaté nitě, který jako by se rozhlédl, načež se spustil k zemi a začal se vinout po trávníku kolem muzea jako uzoučká zlatá cestička.

„Koukněte, ukazuje nám cestu!“ zajásala Panna, když konec nitě zmizel za rohem. „Pomůže mi projít labyrintem! Moje poslání pokračuje! Tak na co čekáte?“

